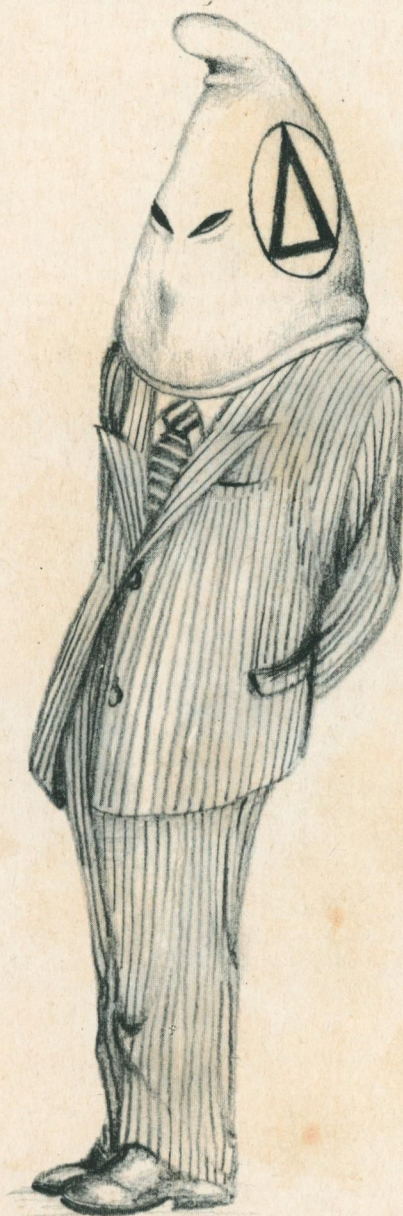

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ

ΤΟ ΝΕΟ ΚΥΜΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΟΜΑΔΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Από την Τρίτη 18 Οκτώβρη, την ημέρα που μαθεύτηκε η δολοφονία των γερμανών επαναστατών στα κελιά τους, ένα τεράστιο κύμα αστυνομικής τρομοκρατίας εξαπολύθηκε στην Ελλάδα. Περιλαμβάνει συλλήψεις δίκως κανένα πρόσχημα, κακοποίηση των συλληφθέντων, κατασκευασμένες κατηγορίες και δίκες, έρευνες σε σπίτια, συλλήψεις έκδοτων εντύπων, φυλακίσεις με δίκη ή χωρίς δίκη.

Η συγκομιδή είναι ήδη πλουσιότατη: για τις κινητοποιήσεις καταγγελλιάς των δολοφονιών, 6 άτομα βρίσκονται στη φυλακή με ποινές από 11 1/2 - 3 1/2 χρόνια, 9 άλλοι είναι καταδικασμένοι σε ποινές από 14-25 μήνες αλλά μένουν προσωρινά ελεύθεροι μέχρι τις έφεσεις, 5 από τους 6 που κατηγορούνται σαν "ήθικοι αούτουργολ" των κινητοποιήσεων (4 έκδοτες εντύπων και ένας συνθέτης-τραγουδιστής) βρίσκονται προφυλακισμένοι χωρίς δίκη από τις 22 Οκτώβρη. Παράλληλα, από το γνωστό έπεισόδιο του Ρέντη, υπάρχει ήδη ένας νεκρός επαναστάτης και ένας προφυλακισμένος εργάτης-συνδικαλιστής, το οποίο μεθόδευεται ή εξόντωση με κατασκευασμένες κατηγορίες.

Ο άνοιχτα ομολογούμενος στόχος αυτής της καταστολής είναι η εξόντωση των "αναρχικών": αυτό αναφέρεται πρώτα απ' όλα στο ίδιο το αναρχικό κίνημα, και γενικότερα σ' όποιονδήποτε μπορεί να θεωρηθεί σαν "ανταρπτικό στοιχείο". Ο άνομολόγητος, πιο γενικός και πιο μακροπρόθεσμος στόχος, είναι η εξαθλίωση της Κρατικής τρομοκρατίας σε μόνιμη βάση. Δεν είναι σύμπτωση ότι η μεθοδολογία αυτής της καταστολής ελήφθη από τη Δυτική Γερμανία, μαζί με ένα σημαντικό μέρος της παραφυλολογίας της και έναν αριθμό γερμανών αστυνομικών. Δεν είναι σύμπτωση ότι το κύμα των συλλήψεων άρχισε πριν από όποιονδήποτε έπεισόδιο, συγκέντρωση ή διαδήλωση. Ούτε είναι σύμπτωση ότι ο τύπος, από την πρώτη στιγμή και χωρίς κανένα πρόσχημα, άρχισε να παρουσιάζει τους συλληφθέντες των κινητοποιήσεων καταγγελλιάς σαν "τρομοκράτες" (!). Τώρα φαίνεται ξεκάθαρα πώς ένα καλοεξεργασμένο σχέδιο εφαρμόστηκε από το ελληνικό Κράτος, παρόμοιο με εκείνα που άρχίζουν να εφαρμόζονται σε αρκετές χώρες της Εθρώπης. Ο καπιταλισμός είναι κλασσικός βρυκόλακας: όσο πιο άρρωστος είναι, τόσο περισσότερο διψάει για αίμα. Η Κρατική τρομοκρατία προορίζεται για αντίδοτο στις αντιφάσεις του. Το πόσο βάσιμες είναι οι εύγενεις αυτές φιλοδοξίες, και τό τί συνεπάγονται, θα το δούμε στο δεύτερο μέρος του κειμένου.

ΤΟ ΝΕΟ ΚΥΜΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

η κλιμακωση της καταστολής

Η ιδιαίτερη σημασία του πρόσφατου κύματος αστυνομικής τρομοκρατίας δεν είναι μόνο ότι αντιπροσωπεύει μια δξύνση της κρατικής καταστολής, αλλά επίσης ότι προμηθεύει ένα συγκεκριμένο ιδεολογικό πλαίσιο και μια συγκεκριμένη μεθοδολογία σαν έπιστέγασμα της γενικότερης κλιμάκωσης και του εκσυγχρονισμού της καταστολής που άρχίζει με την Μεταπολίτευση. Το πρώτο μέλημα της Δημοκρατίας ήταν να πολλαπλασιάσει τις αστυνομικές δυνάμεις, να τις εφοδιάσει με μηχανοκίνητα και να δημιουργήσει το ειδικό σώμα των /κρανοφόρων (Μ.Α.Τ.). Στη συνέχεια, μια όλόκληρη σειρά από γεγονότα εκφράζει την αδιάκοπη ένσχυση και γενίκευση της αστυνόμευσης: συνεχής και συχνά τελείως άπροσχημάτιστη έπίδειξη δυνάμεως για να δημιουργηθεί κλίμα φόβου και έξοικείωση με την αστυνομοκρατία* απαγόρευση και άγρια καταστολή όποιουδήποτε συγκέντρωσης και διαδήλωσης* ώμη καταστολή των εργατικών και αγροτικών κινητοποιήσεων που φτάνει μέχρι την άπρονάλυτη στρατιωτική κατοχή στα Μαντεμοχώρια έπιχειρήσεις τύπου "ΑΡΕΤΗ" με μπλόκα και μαζικές συλλήψεις πολιτών* έν ψυχρή δολοφονίες "ποινικών" (Κεχαΐδης, Σαλονικιός) και προσπάθεια έπιβολής της άνετης χρησιμοποίησης όπλων από τους αστυνομικούς* άγρια κακοποίηση των συλλαβανομένων που φτάνει μέχρι τη συνέχιση των βασανισμών στα αστυνομικά τμήματα (βλέπε τις πρόσφατες περιπτώσεις του 16χρονου Βιόαη που βασανίστηκε με φάλαγγα έπειδή μούραζε προκηρύξεις, ή του 14χρονου που "όμολόγησε" έμπρησμό που δεν είχε κάνει και του όποιου τελικά βρέθηκε ό πραγματικός δράστης)* και έπειδή μια καθωσπρέπει Δημοκρατία πρέπει να φροντίζει να νομιμοποιεί τις αυθαίρεσές της, ή ελληνική παρήγαγε μαζικά νόμους που διαβρώνουν από χίλιες δυό πλευρές τό ίδιο της τό άλλοθι, τά περιβόητα "δημοκρατικά δικαιώματα" (Ιδιώνυμο, 330, νόμος περί έκτοπώσεων, έξοδα μεταξικών νόμων, ήθική αούτουργία κλπ.). Μέσα σ' αυτό τό κατάλληλο προετοιμασμένο έδαφος ήρθε να ένταχθεί ή "αντι-τρομοκρατία" και ή "αναρχολογία", για να συμβάλει στην παραπέρα διεύρυνση της Κρατικής τρομοκρατίας.

η αρχη των συλλήψεων

Τό κύμα των συλλήψεων άρχισε την Τρίτη 18/10 στο Πολυτεχνείο. Πρώτο θύμα ό προσφιής στόχος της αστυνομικής καταστολής Χρύστος Κωνσταντινίδης μέλος της έκδοτικής όμάδας "Διεθνής Βιβλιοθήκη". Στο σημείο αυτό θεωρούμε σκόπιμο να κάνουμε μια παρένθεση. Ο Κωνσταντινίδης είχε συλληφθεί επανειλημμένα έν ψυχρή τά τελευταία χρόνια και δυό φορές στάλθηκε σε δίκη με βαρύτατες και κραυγαλέα σημειμένες κατηγορίες. Η πρώτη τό 1976, όταν συλληφθή άπροσχημάτιστα μπροστά στον "Αρειο Πάγο" που δικάζε την ύπόθεση της έκδοσης του Πόλε, και παρ' όλο που είχε την προνοητικότητα να βάλει άμέσως τά χέρια στις τσέπες, κατηγορήθηκε ότι έδωσε "πονηρό όπίσθιον λάκτισμα" (!) σε αστυνομικό

ειευθυντή—για να άθωωθεῖ τελικά στο 'Εφετεῖο ἀπὸ κάθε κατηγορία. 'Η δευτέρα ἦταν στὴν πρόσφατη Μᾶης 1977) "ὑπόθεση τοῦ Παγκρατίου", ὅταν μὲ πρόσχημα τὴ "διατάραξη κοινῆς ἡσυχίας"(!) ἡ ἀστυνομία ἔσπασε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος, ἔκανε ἔρευνα ἐπὶ δύο ὥρες, καὶ τελικά ἔσυρε αἰμόφυρτα 7 άτομα στὸν Εἰσαγγελέα. 'Η νέα ἀθωωτική ἀπόφαση (ὑπ'ἀριθ. 13797/77) ἀνέφερε μεταξύ ἄλλων: ὁ Κωνσταντινίδης, "ἔχων ἀπασχολήσει τὴν ἀστυνομίαν καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ὅτε καὶ πάλιν εἶχε κατηγορηθεῖ καὶ διωχθεῖ ἐπὶ ἀντιστάσει, ἀθωωθείς τελικῶς ὑπὸ Τριμελοῦς 'Εφετείου 'Αθηνῶν, δέν ἦτο, ὡς φαίνεται, συμπαθὴς εἰς αὐτήν, τοῦθ' ὅπερ δεικνύει καὶ ἡ ὑπὸ ἐνῶν ἀστυνομικῶν κακομεταχειρήσεώς του.... Ἐντεῦθεν αἱ εἰς βάρος του καταθέσεις τῶν ἀστυνομικῶν ἔχουν μικρὰν βαρύτητα". 'Η προτίμηση τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Κωνσταντινίδου ἔχει λοιπὸν πλούσια προϋστορία.

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ» ΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΙΩΘΕΝΤΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

(ΤΟΥ ΣΥΜΗ)

Τὸ σκίτσο αὐτὸ δημοσιεύθηκε στὴν "ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ" στίς 31/7/77, μετὰ τὴν ἐκδόσασ τῆς ἔφεσης τοῦ εἰσαγγελέα γιὰ τὴν

"ὑπόθεση Παγκρατίου".

"Ἦδη ὁ κατηγορούμενος καὶ τότε Χρήστος Κωνσταντινίδης Βρίσκεται στὴ φυλακὴ...

Ὅσον ἀφορᾷ τίς ἄλλες συνθήκες αὐτῆς τῆς ὥμης ἀστυνομικῆς προβοκάτσιας, ποὺ ὑπῆρξε ἡ ἀφετηρία τῶν μετέπειτα γεγονότων, θὰ πρέπει νὰ ὑπογραμμιστοῦν τὰ ἑξῆς: 1) Τὴ στιγμή ἐκεῖνη (7.30 τὸ βράδυ) στὸ Πολυτεχνεῖο δέν ὑπῆρχε καμιὰ συγκέντρωση. Μιὰ συγκέντρωση καταγγέλσας τῶν δολοφονιῶν ποὺ εἶχε ἀρχίσει στίς 7 στὰ Προπύλαια καὶ γιὰ τὴν ὁποία γινόντουσαν καλέσματα στὸ Πολυτεχνεῖο μέχρι λίγο πρὶν τὴν ἐπέμβαση τῆς ἀστυνομίας, δέν ἐνοχλήθηκε καὶ διαλύθηκε χωρὶς ἐπείσοδια. 2) Σὰν ἄμεση συνέπεια, οἱ ἀστυνομικοὶ δέν εἶχαν κανένα πρόσχημα νὰ ἐπέμβουν. Γι' αὐτὸ ἡ σύλληψη τοῦ Κωνσταντινίδου ἔγινε ἀπὸ ἀστυνομικούς μὲ πολιτικὰ ποὺ προχώρησαν στὸ πεζοδρόμιο τοῦ Πολυτεχνείου σὰν τυχαῖο περαστικοὶ καὶ τὸν κύκλωσαν αἰφνιδιαστικὰ στὸ "πηγαδάκι" ὅπου συζητοῦσε, μπροστὰ στὴν κεντρικὴ ἐξοδὸ. 3) Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ παραβιάστηκε ἀσύστολα τὸ αὐτο τοῦ Πολυτεχνείου. 4) Τὰ προσχήματα ποὺ ἐπικαλέστηκαν στὴ δίκη οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ τὴ σύλληψη ἦταν τὸ κλασσικὸ καὶ τελείως φανταστικὸ ὅτι ὁμάδα 20 - 30 ἀτόμων "παρεκώλυε τὴν κυκλοφορίαν πεζῶν τε καὶ ὀχημάτων" καὶ τὸ πρωτότερο σχῆμα ὅτι συνελήφθη ἐπειδὴ ἔβρισε τοὺς ἀστυνομικούς ποὺ τὸν συνέλαβαν! — τὰ δυστυχεῖ "ὄργανα τῆς τάξεως" τὰ ὅποια ἀπλῶς ἤθελαν "νὰ κάνουν συστάσεις"... Φυσικά, τὰ προσχήματα λίγη σημασία ἔχουν. Μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχει λόγος ποὺ συλλαμβάνεται κάποιος, ἀλλὰ μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἀντιστάθηκε στὴ σύλληψη ἔχει νὰ ἀντιμετωπῶσει τὸ "ἰδιώτημο". Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ μάταια ἔβαλε ὁ Κωνσταντινίδης τὰ χέρια στίς τσέπες...

Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ ἔναρξη τῆς "τρομοκρατικῆς" δράσης τῶν σημερινῶν φυλακισμένων. Στίς ἀποδοκιμασίες τῶν παρευρισκομένων γιὰ τὴ σύλληψη καὶ γιὰ τὸν ἄγριο ξυλοδαρμὸ τοῦ συλληφθέντος, ἀπάντησε ἡ ἐπέμβαση τῶν κρανοφόρων ποὺ στάθμευαν ἀπὸ 10 λεπτά στὴ Στουρνάρα καὶ τὰ ἀδιάκριτα χτυπήματα. Ὁ 20χρονος Μιχάλης Σῦρπος συνελήφθη καὶ ὅταν πῆγε στὸν Εἰσαγγελέα εἶχε τὸ ἕνα φρύδι σκισμένο, τραυματισμένα καὶ τὰ δύο μάτια καὶ σπασμένο ἓνα δάχτυλο. Κατηγορήθηκε ὅτι ἔδειρε τέσσερεις ἀστυνομικούς(!), ποὺ σώθηκαν ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια χάρι στὴν ἐπέμβαση τῶν κρανοφόρων! Οἱ συλλήψεις συνεχίστηκαν μετὰ ἀπὸ μιὰ διαδήλωση διαμαρτυρίας ποὺ συγκροτήθηκε κατὰ τίς 9.30 τὸ βράδυ, καὶ τὴν ἄλλη μέρα σὲ δύο διαδηλώσεις στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ Θεσσαλονίκη.

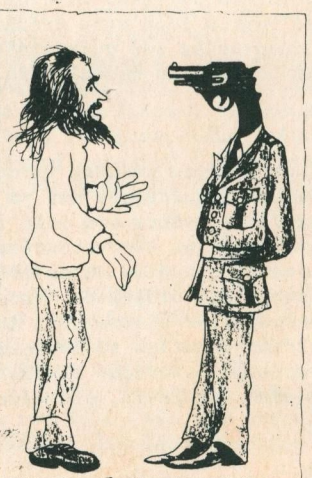
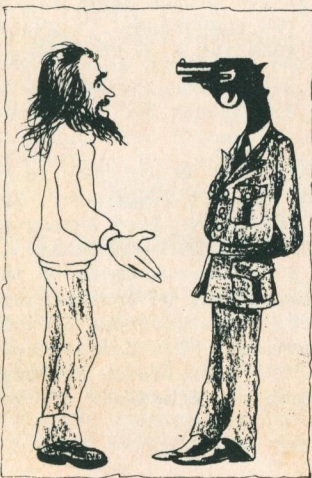
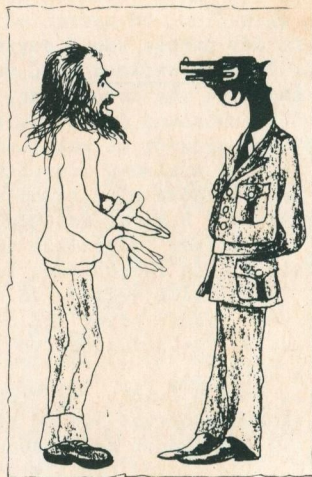
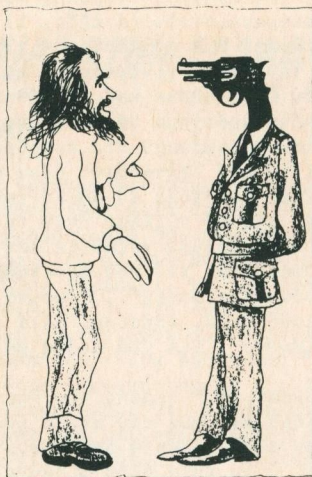
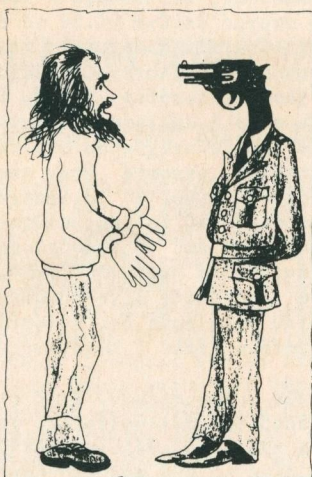
ο ρόλος του τυπου

'Η ἐξαπόλυση ἐνὸς τόσο τεράστιου καὶ ἀπρόκλητου κύματος καταστολῆς, δέν θὰ μπορούσε νὰ τελεσφορήσει χωρὶς μιὰ ἐντατικὴ προσπάθεια ἐγκεφαλοδιαμόρφωσης ἀπὸ τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης. Καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ, ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἀνταποκρίθηκε ἐπάξια στὸ ρόλο του μέσα στὴν 'Ιερὰ Συμμαχία τῆς καταστολῆς καὶ ἔδειξε ὅτι, τουλάχιστον ἀπὸ ἀποψη εὐσυνειδησίας, δέν ὑστερεῖ καθόλου ἀπὸ τὸν γερμανικό. Μέσα σ' ἓναν ὀχέτὸ μαζικῆς κατασκευῆς ψευμάτων κατορθώθηκε ἡ ταχυδακτυλουργία νὰ παρουσιαστοῦν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή οἱ συλληφθέντες σὰν ὑποψήφιοι "τρομοκράτες" καὶ νὰ προετοιμαστῶν ὡς ἕνα βαθμὸ ἡ "κοινὴ γνώμη" γιὰ νὰ μὴν ἀντιδράσει σὲ ἐξοντωτικὲς ποινές. Ὑπενθυμίζουμε δειγματοληπτικὰ μερικὲς ἀπὸ τίς τερατώδεις "εἰδήσεις" ποὺ περιεῖχε τὸ ἀτέλειωτο σήριαλ: "Τὸν Κωνσταντινίδη τὸν ἐπισκέφθηκαν πρὶν μιὰ ἐβδομάδα δύο γερμανοὶ δικηγόροι τῆς R.A.F.", "'Εφαρμόζεται διεθνὲς ἀναρχικὸ σχέδιο γιὰ πρόκληση ταραχῶν" τὰ γεγονότα τοῦ Ρέντη, δύο μέρες μετὰ τὴν ἐξαπόλυση τῆς καταστολῆς,

έμπλουτίσαν σημαντικά τό σήριαλ: "Έως νά μήν είναι σύμπτωση ότι τό αὐτοκίνητο τῆς ομάδας τοῦ Ρέντη κλάπηκε πρὶν 10 μῆνες στό Παγκράτι καί ὁ Κωνσταντινίδης μένει στό Παγκράτι!" ἀκόμα καί ὁ ταλαίπωρος καί κατὰ ἐπικρατοῦσα γνώμη ἀνύπαρκτος Κάρλος ἐπιστρατεύθηκε ἀπό τοὺς ἐπαγγελματίες τοῦ φέμματος γιὰ νά κάνει βόλτες στήν Κηφισιά ἐκεῖνες τὲς μέρες!

οἱ δικες

Μέσα στά πλαίσια αὐτῆς τῆς πολιτικῆς, οἱ δίκες πού ἀκολούθησαν ἦταν βέβαια ἀπόλυτα "γερμανοποιημένες": 1) Ἡ 19χρονη Σταυρούλα Λαγκαδινοῦ συνελήφθη μισή ὥρα μετὰ τῆ διάλυση τῆς διαδήλωσης τῆς Τετάρτης 19/10 ἀπὸ ἓναν καταστηματοῦχο, πού ἰσχυρίστηκε πὺς τὴν ἀναγνώρισε ὅτι ἀνῆκε σέ μιὰ ομάδα διαδηλωτῶν ἓνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔσπασε τὴν βιτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ του! Μὲ βάση αὐτὴ τὴν κατάθεση καί χωρὶς ὁ μοναδικὸς μάρτυρας κατηγορίας νά ἔρθει στό δικαστήριό(!), ἡ Λαγκαδινοῦ στέλνεται 1 1/2 χρόνο φυλακή. 2) Στὴ δίκη τοῦ Κωνσταντινίδου ἀκόμα καί ὁ εἰσαγγελεὺς πρότεινε τὴ μετατροπὴ τῆς "ἀντίστασης" σέ "ἀπειθεία". Ὅμως ὁ Κωνσταντινίδης στέλνεται 3 1/2 χρόνια φυλακή γιὰ ἀντίσταση καί ἐξύβριση! 3) Ὁ 17χρονος Γιῶργος Τσαχτισῆς κατηγορεῖται πὺς ὅταν διαλυόταν ἡ διαδήλωση τῆς Τρίτης, καί ἐνῶ ἦδη καταδικώσαν ἀπὸ ἀστυνομικοὺς καί ἔτρεχε νά ξεφύγει κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ συγκατηγορούμενὴ του Παναγιωτίδου πού ἀθώωθηκε, μὲ αἰφνίδιο λάκτισμα καί ἄλμα τύπου καράτε, ἔσπασε μιὰ βιτρίνα! Ἡ ἀπειθανότιτα τοῦ κατηγορητηρίου ἔχει τό ἀνάλογο τῆς μόνο στήν ἀπειθανότιτα τῆς ποινῆς: 2 χρόνια φυλακή... 4) Ὁ 20χρονος Σῦρπος πού "ἔδειρε" τοὺς τέσσερις ἀστυνομικοὺς(!) 2 χρόνια καί 4 μῆνες. 5) Στὴν περίπτωση τοῦ 17χρονου Μαντζουράνη ἀποδεχτήκη πὺς ἀπλά καί μόνο ἡ "συμμετοχή σέ παράνομη διαδήλωση" (ὑπῆρξε ποτὲ καμιὰ νόμιμη;) τιμωρεῖται μὲ 1 χρόνο καί 2 μῆνες φυλακή. 6) Στὴ δίκη τῆς Θεσσαλονίκης τὸ δικαστήριό ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ κατηγορούμενοι δέν μποροῦν νά θεωρηθοῦν ἔνοχοι οὔτε κἀν ἀπειθείας ἐφόσον, ὅπως δηλώνει ὁ εἰσαγγελεὺς, "κανεῖς δέν τοὺς εἶπε νά διαλυθοῦν". Ἐπίσης δέν ἔγινε τὸ παραμικρὸ ἐπεισόδιο. Οἱ κατηγορούμενοι λουπὸν διακάζονται, μόνο ἐπειδὴ ἔκαναν διαδήλωση καί φώναξαν συνθήματα. Οἱ ποινές: 2 χρόνια καί 4 μῆνες στὸν Καραμπελιά (τῆς "Ομάδας γιὰ μιὰ Προλεταριακὴ Ἀριστερά") καί στὸν Καρακίτσο, πού ὁδηγοῦνται ἀμέσως στὴ φυλακή ἀπὸ 2 χρόνια καί 1 μῆνα μέχρι 1 χρόνο καί 10 μῆνες σέ ἄλλους 8 κατηγορούμενους! Ἔπεται συνέχεια...

οι 'ηθικοί αυτουργοί'

Η ούσα όλης αύτης τής άπροσχημάτιστης καταστολής είναι ότι διώκονται οι ιδέες. Κι αυτό έπιβεβαιώθηκε ώμά και άσύστολα μέ τή σύλληψη τών έξη άναρχικών και άλλων άγωνιστών πού κατηγορούνται σάν "ήθικοί αυτουργοί" τών κινητοποιήσεων. Αυτό είναι: 1) Κυριάκος Βασιλειάδης, έκδότης τοϋ "Έδω και Τώρα" πού έβγαλε ένα και μοναδικό τεϋχος πρίν ένα χρόνο(!) και έχει ήδη ύποστει τέσσερις μηνύσεις, 2) Μιχάλης Πρωτοφάλης, έκδότης τοϋ "Κόκκορα", πού επίσης έβγαλε τό μοναδικό τεϋχος του πρίν ένα χρόνο και έχει ήδη διωχθεΐ 3) Νίκος Μπαλής, έκδότης τοϋ "Όταν...", πού έβγαλε τό τρίτο και τελευταίο τεϋχος του στίς άρχές τοϋ 1976! 4) 'Ηρώδης Μπακογιάννης, έκδότης τοϋ περιοδικού "Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα", πού έβγαλε τρία τεϋχη στά δύο τελευταία χρόνια (τό τελευταίο τεϋχος βγήκε τό Μάιο τοϋ 1977!), 5) Γιάννης Φελέκης, έκδότης τής τροτσκιστικής έφημερίδας "Οδόφραγμα", και 6) Νικόλας "Άσιμος, συνθέτης-τραγουδιστής. Οι "ήθικοί αυτουργοί", για τούς όποιους δέν ύπάρχει άπολύτως καμιά συγκεκριμένη κατηγορία, ούτε καν ή παραμικρότερη ένδειξη για συμμετοχή στίς κινητοποιήσεις καταγγελίας τών δολοφονιών, άνακρύθηκαν άπροκάλυπτα για τίς ιδέες τους. Ρωτήθηκαν αν "συμφωνούν...", "έπιδοκιμάζουν...", "πιστεύουν..." κλπ. κρύθηκαν "Ιδιαιτέρως επικίνδυνοι και ύποπτοι πρós φυγήν"(!), και προφυλακίστηκαν επ' άόριστον χωρís δίκη!

το επεισόδιο του Ρεντη και η υποθεση Σερίφη

Τή νύχτα τής Τετάρτης 19 πρós Πέμπτη 20/10, ή ομάδα "Διεθνής 'Αλληλεγγύη" άποπειράθηκε νά τοποθετήσει βόμβες στό έργοστάσιο τής Α.Ε.Γ., σάν καταγγελία για τή δολοφονία τών γερμανών έπαναστατών. Ένα μέλος τής ομάδας, ό Χρίστος Κασίμης, συλλαμβάνεται από δύο άστυνομικούς και στή προσπάθειά του νά ξεφύγει δολοφονείται έν ψυχρῶ. 'Ακολουθεΐ άνταλλαγή πυροβολισμών τών άστυνομικών, πού τελικά τραυματίστηκαν, και τών άλλων μελών τής ομάδας πού στή συνέχεια διέφυγαν. 'Η οικογένεια τοϋ Κασίμη ήδη έχει καταθέσει μήνυση έναντίον τών δύο άστυνομικών.

'Η άστυνομία, μή μπορώντας νά ανακαλύψει τά άλλα μέλη τής ομάδας, θέλοντας νά άποσείσει από πάνω της τή δολοφονία τοϋ Κασίμη, και ενεργώντας ταυτόχρονα μέσα στά πλαίσια τοϋ σχεδίου της για έξόντωση άγωνιστών, κατασκεύασε έναν ένοχο: τόν έργατή-συνδικαλιστή Γιάννη Σερίφη. Τό πραγματικό κατηγορητήριο έναντίον τοϋ Σερίφη είναι: 1) 'Η έντονη δράση του στήν έπταετία, για τήν οποία είχε και τότε τόν ίδιο τόν σημερινό του διώκτη: τόν Καραθανάση. 'Ο Σερίφης ήταν μέλος τής όργάνωσης "20ή 'Οκτώβρη". Έναντίον του είχε έκδοθεΐ ένταλμα συλλήψεως και κατεζητεΐτο.

2) 'Η άδιδάκωπη συνδικαλιστική του δραστηριότητα μετά τή Μεταπολίτευση. 'Ο Σερίφης μάλιστα πρωτοστάτησε στήν άπεργιακή κινητοποίηση τών έργατών τής Α.Ε.Γ., ήταν ιδρυτικό μέλος τής άπεργιακής έπιτροπής, και γιαυτό τό λόγο άπολύθηκε τόν 'Απρίλιο τοϋ 1977.

'Η υπεράσπιση τοϋ Σερίφη, ό όποιος άρνεΐται κατηγορηματικά ούανδήποτε άνάμιξη στό έπεισόδιο, έδωσε στή δημοσιότητα στοιχεία πού άποδεικνύουν τήν κατασκευή τής κατηγορίας. Μερικά από τά σημεία πού έπισημάνθηκαν είναι τά εξής: 1) Οι δύο άστυφύλακες ίσχυρίζονται ότι άναγνώρισαν τόν Σερίφη από φωτογραφίες πού τούς έδειξαν στό Στρατιωτικό Νοσοκομείο 401, δύο ύπαστυνόμοι τό έπόμενο πρωί από τό έπεισόδιο. "Όμως οι δύο ύπαστυνόμοι είχαν τότε ύπηρεσία στόν Πειραιά, ένῶ ό επικεφαλής τών άνακρίσεων άστυνόμος, καταθέτει ότι άρχισε νά άναζητάει φωτογραφίες τοϋ Σερίφη μετά τό άπόγευμα τής ίδιας ήμέρας. Είναι φανερό πώς πρόκειται για προκατασκευασμένη "άναγνώριση" πρίν έπιδειχθούν φωτογραφίες. 2) 'Ο ίσχυρισμός τών άστυνομικών ότι πυροβολήθηκαν αύτού κι ό Κασίμης έξ έπαφής (πράγμα πού θεμελιώνει τή δυνατότητα άναγνώρισης τοϋ ύποτιθέμενου δράστη Σερίφη) διαφεύδεται κατηγορηματικά από τίς ίατροδικαστικές εκθέσεις. 3) 'Επίσης διαφεύδεται ό ίσχυρισμός τους ότι συνεπλάκησαν και άντάλλαξαν χτυπήματα μέ τόν Κασίμη. 'Εκτός από τή σφαίρα στό κεφάλι του, "οϋδεμία έτέρα κάκωσις οϋδαμοϋ τοϋ σώματος μικροσκοπικῶς παρατηρεΐται".

4) Καταρρίπτεται ό ίσχυρισμός ενός άστυφύλακα ότι κρατούσε τό κεφάλι τοϋ Κασίμη στό στήθος του όταν αύτός πυροβολήθηκε. Τό τραύμα ήταν διαμπερές και ή σφαίρα θά έπρεπε νά είχε τραυματίσει τόν άστυνομικό στό στήθος, ή τουλάχιστον νά αφήσει ίχνη στά ρούχα του...

Μέ βάση αύτά τά στοιχεία και άλλα, ή υπεράσπιση τοϋ Σερίφη έκανε μήνυση κατά τών δύο άστυνομικών και "παντός ύπευθύνου". Κι όμως ό Σερίφης εξακολουθεΐ νά κρατεΐται στίς φυλακές και νά άπειλεΐται μέ ισόβια....

ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Τό Κεφάλαιο, από τά πρώτα βήματα τής γένεσής του, σφράγισε τήν πορεία του πρός τήν κατάκτηση τοῦ κόσμου μέ εκατόμβες θυμάτων καί ποταμούς αἵματος, πού δέν ἔχουν νά ζηλέφουν τίποτα ἀπό τά ἀνάλογα ἱστορικά προηγούμενα. Ἡ τρομοκρατία τοῦ Κεφαλαίου εἶναι συνυφασμένη μέ τήν ἴδια του τήν ὕπαρξη. Μπροστά στό σημερινό κύμα καταστολῆς, τό ζήτημα δέν εἶναι νά κάνουμε λόγο γιά ἐπανεμφάνιση ἢ γιά μεγαλύτερη κλίμακα τῆς κρατικῆς βίας, ἀλλά νά δοῦμε τίς σύγχρονες ἰδιομορφίες τῆς.

Ἡ διεθνῆς σημερινή τάση πρός ὁλοένα μεγαλύτερο αὐταρχισμό, πρός ὁλοένα μεγαλύτερη κρατική βία, εἶναι γνωστή σέ ὅλους. Τό ἔδιο γνωστές εἶναι καί οἱ δυσχέρειες τῆς λειτουργίας τοῦ Κεφαλαίου, ὅσο διαφορετικές κι ἂν εἶναι οἱ ἐρμηνεῖες πού δύνονται. Ἐδῶ καί μερικά χρόνια, ἀκόμα καί τά ἐπίσημα φερέφωνα τῆς ἀρχουσας τάξης μιλάνε γιά τό τέλος τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου ἀνάπτυξης καί ἀνοικοδόμησης, γιά τήν ἀνάγκη "λιτότητας" καί "περισυλλογῆς". Στό μεταξύ αὐτό τοποθετεῖται καί ἡ ὀριστική ἐπάνοδος τοῦ κινήματος τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης (Μᾶης '68, ἱταλικό "θερμό φθινόπωρο", Πολωνία '70-71 κλπ.). Ὅπως δήλωνε ἀπερίφραστα τό 1970 ὁ τότε ἀρχηγός τῶν ἀγγλῶν Συντηρητικῶν Χίθ γιά τήν δεκαετία πού ἀρχίζει: "πρέπει νά ἐτοιμαστοῦμε γιά τόν ἐμφύλιο πόλεμο".

Ἡ προετοιμασία αὐτή πέρασε στήν Εὐρώπη μιᾶ πρώτη φάση πού χαρακτηριζόταν κυριαρχικά ἀπό τήν ἀποπειρά ἐπαναφομοίωσης τῶν τάσεων ἐξέγερσης καί ἐκσυγχρονισμού τῆς καταστολῆς. Μέσα στά πλαίσια αὐτῆς τῆς τακτικῆς, εἶδαμε τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Κεφαλαίου νά ἀποκαλύπτουν ἑαυτικά τά ἐλαττώματα τοῦ συστήματός τους καί νά δηλώνουν πῶς σκοπεύουν νά τά διορθώσουν οἱ ἴδιοι, εἶδαμε νά "ἀμφισβητεῖται" ἡ ποσότητα καί νά γίνεταί "λόγος γιά τό νέο ἐμπόρευμα τῆς "ποιότητας", εἶδαμε νά ἀντιστρέφεται ἡ ἰδεολογία τῆς περιόδου ἀνάπτυξης καί νά ὑποστηρίζεται ἀπό τοὺς πρῶν ἰδεολόγους τῆς ὅτι τὰ "ὕλικά αγαθά" καί ἡ οἰκονομική ἀνάπτυξη δέν ἔχουν καί τόση σημασία, εἶδαμε τήν "αὐτοδιαχείριση" τοῦ Κεφαλαίου ἀπό τοὺς μισθωτοὺς σκλάβους του νά μπαίνει στό πρόγραμμα συνδικάτων καί κομμάτων, εἶδαμε ἀναχρονιστικές δικτατορίες νά ἀντικαθιστοῦνται ἀπό σύγχρονες αὐταρχικές Δημοκρατίες. Ἀλλά βέβαια ἡ ἐπαναφομοίωση ἔχει κι αὐτή τὰ ὅριά της. Στό τέλος τοῦ δρόμου παραμόνευε τό παλιό καί τόσο δοκιμασμένο ἐπιχείρημα τῆς ἀστυνομικῆς βίας. Οἱ οἰκονομικές δυσχέρειες τοῦ Κεφαλαίου (πού φτάνουν ἀπό τίς περιχαρακωμένες "κοινωνικῶν δαπανῶν" μέχρι τῆς μαζικῆς ἐπανεμφάνισης τῆς ἀνεργίας καί τήν ἀδυναμία ἀπορρόφησης τῶν προλεταριοποιημένων σπουδαστῶν), ἡ ἀνικανότητα τῶν ἐργαζομένων νά ἐρωτευθοῦν τῇ σκλαβιά τους καί νά βροῦν ἐνδιαφέρον στήν δουλειά τους, ὑπογράμμισαν ὅτι ἡ ἐπαναφομοίωση μπορεῖ νά εἶναι ἀποτελεσματική γιά ἓνα διάστημα ἀρκεῖ νά μπορεῖ τό Κεφάλαιο νά πληρῶνει γι αὐτήν (οἰκονομικές καί κοινωνικές παραχωρήσεις, πειράματα νέων μορφῶν ὀργάνωσης τῆς ἐργασίας κλπ.). Καί ὅτι ὅπου αὐτό δέν συμβαίνει, τό παιχνίδι καταντᾷ ἐν λῆξει ἐπικίνδυνο. Γιά μιᾶ ἀκόμα φορά ἡ πλάστιγγα τοῦ Κεφαλαίου ταλαντεύθηκε ἀνάμεσα στόν φιλελευθερισμό καί τήν τρομοκρατία καί ἔκλινε πρός: τό μέρος τῆς δεύτερης, κάτω ἀπό τό βάρος τοῦ πανικοῦ τῶν ἡγετῶν μπροστά στήν ἐπάνοδο τοῦ ἀνατρεπτικοῦ κοινωνικοῦ κινήματος καί τήν ἐπικίνδυνη προοπτική νά συνδυαστεῖ μέ μιᾶ μαζική ἐπανεμφάνιση ἐργατικῶν ἀγώνων.

Τό δρόμο τῆς σύγχρονης κρατικῆς τρομοκρατίας τόν χάραξε ἡ Δυτική Γερμανία, ὄχι μόνο γι αὐτό τόν ἀνέπτυξε πρώτη, ἀλλά καί γι αὐτό ἔχει ἀπό τά πράγματα κεντρικό ρόλο στήν Εὐρώπη. Ἡ Γερμανία, πού ἀνοικοδομήθηκε ἐντατικά ἀπό τό διεθνές κεφάλαιο καί ἔγινε ἡ πρώτη οἰκονομική δύναμη τῆς Εὐρώπης, πού παρ' ὅλες τίς ἐπίσημες συμφωνίες ἔχει σήμερα τόν πολυαριθμότερο καί ἰσχυρότερο εὐρωπαϊκό στρατό, ἐτοιμάζεται νά παῖξει τόν ρόλο γιά τόν ὁποῖο προορίστηκε ἀπό τό τέλος τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου: τό ρόλο ροπαλοφόρου τῆς Εὐρώπης πού θά ἐπεμβαίνει ὅπου χρειαστεῖ γιά νά ἀποκαθιστᾷ τόν "νόμο καί τήν τάξη", δηλ. νά διασώζει τίς ἀρχουσες τάξεις πού ἀδυνατοῦν νά τὰ βγάλουν πέρα μόνες τους. Ἡ πρόσφατη ἔκδοση τοῦ Κρουσάν καί οἱ περιπολίες καί τὰ μπλόκα ἐνοπλῶν γερμανῶν ἀστυνομικῶν στή γαλλική Ἀλσατία, σηματοδοτοῦν τήν ὀριστικοποίηση αὐτῆς τῆς τάσης. Οἱ ἀρχουσες τάξεις τῆς Εὐρώπης, μπροστά στό κοινωνικό ἀδιέξοδο πού ἀντιμετωπίζουν, ἀναπτύσσουν τήν τρομοκρατία τους ἐπιφελοῦμενες ἀπό τήν πείρα τῆς Γερμανίας. Ἡ Γερμανική κρατική τρομοκρατία, πού ἦδη ἔχει φτάσει σέ παροξυσμό, ἐξάγει τῇ μεθοδολογία της, τήν ἀστυνομία της καί τίς εἰ-κόνοες πού τῆς χρησιμοποιοῦν σάν ἄλλοθι(οἱ 16 "τρομοκράτες" πού ἀπειλοῦν τήν παγκόσμια κοινωνία καί πού κρύβονται ταυτοχρόνως σ' ὅλες τίς χῶρες τῆς Εὐρώπης, -ὁ Κάρλος ἐδῶ, ὁ Κάρλος ἐκεῖ-πού εἶναι ὁ Κάρλος, κλπ.)

Ὅμως ἡ ἀνάπτυξη τῆς κρατικῆς τρομοκρατίας δέν συνεπάγεται μόνο εκατόμβες θυμάτων· εἶναι κι αὐτή ἓνα ὄπλο πού ἡ ὑπέρμετρη χρησιμοποίησή του σημαίνει ταυτόχρονα τῇ φθορά του, ἐφ' ὅσον τό Κεφάλαιο εἶναι καί παραμένει βαθύτατα ἀντιφατικό. Καί μάλιστα ἀκόμα περισσότερο στή σημερινή περίοδο, ὅπου τό κεφάλαιο δείχνει πλήρη ἀνικανότητα νά ἀναδιοργανωθεῖ σέ ἀνώτερο ἐπίπεδο καί νά μετᾷ σέ μιᾶ νέα φάση μακρόχρονης ἄνθισης. Ἡ φθορά αὐτῇ φαίνεται ἀεχώριστα τόσο στήν ἐξέλιξη τῆς ἰδεολογίας τῆς κρατικῆς τρομοκρατίας, ὅσο καί στίς προοπτικές πού δημιουργεῖ.

Ἡ ἰδεολογία τῆς κρατικῆς τρομοκρατίας, ὅπως καί κάθε ἐπίσημη ἰδεολογία στό σύστημα τό θεμελιωμένο στή βία καί τό φόβου, εἶναι μιᾶ συγκεκριμένη καί ριζική ἀντιστροφή τῆς πραγματικότητας: ἡ

τρομοκρατία παρουσιάζεται σαν αντίδραση σε μία άλλου είδους τρομοκρατία, σαν "αντιτρομοκρατία". Η ιδεολογία αυτή περιέχει ένα κοινό στοιχείο όποιασδήποτε ιδεολογίας της κρατικής καταστολής: με την προσπάθεια κατονόμησης και προσωποποίησης του έθνους, γίνεται μία απόπειρα εξορκισμού του πραγματικού έθνους, του κοινωνικού κινήματος που πηγάζει αμόρφητα από το έδαφος αυτής της κοινωνίας. Γιατί βέβαια οι Γερμανοί επαναστάτες, όπως και οι Έλληνες αναρχικοί ή τα άλλα ριζοσπαστικά και ανατρεπτικά στοιχεία, δεν είναι παρά μία μικρή φράξια του κοινωνικού κινήματος, τότε παραπάνω. Όταν η κρατική ιδεολογία ανάγει την προσπάθεια του Κεφαλαίου να καταστείλει τις συνέπειες των ίδιων του των αντιφάσεων, σε μία μονομαχία Κράτους και "τρομοκρατών" ή "αναρχικών", αυτό εκφράζει κι ένα εύσεβη πόθο, στο μέτρο που αν το Κράτος είχε να αντιμετωπίσει απλώς μία συγκεκριμένη ομάδα ατόμων, θα έβγαине όποιασδήποτε νικητής. Αλλά ταυτόχρονα εκφράζει και την αδυναμία να κατονομάσει και να προσωποποιήσει το διάχυτο και άπρόσωπο κοινωνικό κίνημα, τη στιγμή που η καταστολή για να κτυπήσει αποτελεσματικά χρειάζεται κατονομασμένους και συγκεκριμένους έχθρους. Έτσι στήνεται ένα ιδεολογικό πλαίσιο της καταστολής (Κράτος έναντι "τρομοκρατών"). μέσα στο όποιο θα πρέπει τελικά να χωρέσουν οι όποιασδήποτε εκδηλώσεις του κοινωνικού κινήματος — μέ αναγκαίο αποτέλεσμα, να ξεχειλώσει και να τείνει να καταντήσει δύσχερστο. Ένα παρόμοιο παράδειγμα αποτελεί και η ελληνική "προβοκάτολογία", η ιδεολογία της κρατικής καταστολής που κάλυψε τη μετάβαση από την αναχρονιστική δικτατορία στη σύγχρονη αυταρχική Δημοκρατία, όταν ο "άντικουιντισμός" ήταν η επίσημη ιδεολογία εκείνων που είχαν πάρει τη σκυτάλη από τη Χούντα. Όταν αρχικά χαρακτηριζόντουσαν σαν "προβοκάτορες" λίγα επαναστατικά στοιχεία, η ιδεολογία αυτή μπορούσε κάπως να λειτουργήσει. Όταν όμως χρειάστηκε να χαρακτηριστούν έτσι άπεργοί εργάτες, και παραπέρα οι δεκάδες χιλιάδες που ήταν στους δρόμους στις 23 Ιούλη και 25 Μάη, η "προβοκάτολογία" φθάρηκε ανεπανόρθωτα και άρχισε να ετοιμάζεται η μετάβαση στην "αναρχολογία". Μέσα σε μία παρόμοια κίνηση, βλέπουμε στη Γερμανία οι "τρομοκράτες" να είναι αρχικά οι επαναστάτες της R.A.F., μετά και οι συμπαθούντες, ύστερα οι δικηγόροι τους, στη συνέχεια όσοι δεν καρφώνουν άμέσως ότιδήποτε "υπόπτο", μετά ο Γκύντερ Γκράς και ο Χάινριχ Μέλλ — για να καταλήξουμε άκόμα και στον Μπράντ! Ποιός άμφιβάλλει ότι αύριο οι άπεργοί εργάτες θα δολοφονούνται με σφαίρες και θα χαρακτηρίζονται "τρομοκράτες"; Η έφημερίδα Διεθνής Πολιτική είχε παρατηρήσει εύστοχα ότι: "Αυτό που έχει αλλάξει σήμερα στη Γερμανία από την εποχή του Χίτλερ, στο τομέα της καταστολής, είναι το στυλ. Έχει γίνει λιγώτερο μπρόκ και περισσότερο αποτελεσματικό". Βλέπουμε όμως ότι μέσα στα άδιέξοδα του Κεφαλαίου, το μπρόκ τείνει να επανέλθει δομύτερο. Τελικά πόσο αποτελεσματική θα είναι η λειτουργία μιας ιδεολογίας της καταστολής που τείνει να χαρακτηρίσει έπισημως ένα μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού σαν "τρομοκράτες"; Πόσο νόημα θα μπορούσε να διατηρήσει η έννοια "τρομοκράτης"; Υπενθυμίζουμε ότι το 1871 η άστική αντίδραση χαρακτήριζε τους έξεγερμένους κομμουνάρους "canaille" (σκυολοδοί). Η περήφανη άπάντησή τους δόθηκε με ένα τραγούδι που τραγουδήθηκε πλατειά στο έξεγερμένο Παρίσι: "... Έίναι το σκυλοδοί"... "Ε, λοιπόν ναλ, είμαστε!"

Μία άλλη όψη της κρατικής τρομοκρατίας είναι ότι τείνει να καθορίζει την αντίβία του κοινωνικού κινήματος σε ψηλό επίπεδο. Όταν το 1967 η γερμανική άστυνομία πυροβολούσε με τα άυτόματα μερικές έκατοντάδες άτομα που διαδήλωναν ενάντια στην έπίσκεψη του Σάχη σκοτώνοντας έναν άπ' αυτούς, όταν το 1968 φύτευε μία σφαίρα στο κεφάλι του μάλλον μετριοπαδούς Ρούντι Ντοϊτσκε, όταν άντιμετώπιζε το "κύμα άμφισβήτησης" του τέλους της δεκαετίας του '60 με άγρια τρομοκρατία, άπολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, γενικό φακέλλωμα του πληθυσμού κλπ., το αποτέλεσμα ήταν λίγο άργότερα, να έμφανιστούν επαναστατικές ομάδες με δυναμικές μορφές δράσης. Το ίδιο το Κράτος, η όργάνωση της θεσμοθετημένης και μονοπωλημένης βίας, "είναι εκείνο που καθορίζει το 'ποσοστό βίας' που παραχωρείται στους επαναστάτες... Το Κεφάλαιο δημιουργεί και γενικεύει ταυτόχρονα τόν άντεπαναστατικό του terrorισμό και τόν επαναστατικό άντιterrorισμό. Οι άνθρωποι δεν έχουν περιθώρια έκλογής". (Μαρενσέν, "Φράξια Κόκκινος Στρατός"). Η ώμή και άσύστολη επέκταση της κρατικής τρομοκρατίας, επαναφέρει το παλιό δόγμα όλων των δικτατοριών: είναι δυσκολότερο να ξεσπάσουν κινήματα, αλλά τα ένδεχόμενα ξεσπάσματα θα είναι πολύ πιο βίαια και έκρηκτικά. Η κρατική τρομοκρατία καταστρέφει τις δυνατότητες της επαναφομοίωσης, και τελικά άναγκάζει το κοινωνικό κίνημα να έξοπλιστεί με τα όπλα που διαλέγει το Κράτος.

Άν είναι σύγυρο ότι το Κεφάλαιο δεν μπορεί να ξεπερασει τις άντιφάσεις του με την ώμή τρομοκρατία, είναι έξίσου σύγυρο ότι η γενίκευσή της όδηγεύ τελικά σε σωρούς πτωμάτων. Ο παροξυσμός της κρατικής τρομοκρατίας συνδυάζεται με μία φάση κοινωνικής άποσύνθεσης και καπιταλιστικής βαρβαρότητας, μέσα στην όποια θα γίνει και η έπώδυνη άνασυγκρότηση του κοινωνικού κινήματος σε άνώτερο επίπεδο.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση κι αυτή την προοπτική, η Ελλάδα παύζει το ρόλο του πτωχού συγγενούς. Με την έξαπόλυση του πρόσφατου κύματος καταστολής, βλέπουμε να έπιβάλλεται έν ψυχρῶ, τελείως έσπευσμένα και βεβιασμένα, η μεθοδολογία και η ιδεολογία της γερμανικής κρατικής τρομοκρατίας. Μερικοί, λαμβάνοντας ύπ' όψη τα ελληνικά μόνο δεδομένα, σκέφτηκαν ότι αυτό μπορεί να ήταν μία πρόσκαιρη κατάσταση-έφδσον στην Ελλάδα δεν υπάρχουν προηγούμενα άνάλογα με της Γερμανίας για τη δικαιολόγηση μιας παρόμοιας κρατικής τρομοκρατίας. Και το πρόσφατο κύμα καταστολής συχνά έρμηνεύτηκε είτε σαν χειρονομία φιλικής ύποταγής προς τόν Σμύτ είτε σαν προεκλογικό έμφέ. Πέρα όμως από τέτοιους είδικούς παράγοντες, υπάρχουν ουσιαστικότερες ένδείξεις και λόγου που πείθουν ότι η πρόθεση έγκαθόδρυσης ώμης κρατικής τρομοκρατίας δεν είναι παροδική. Άφ' ενός, αυτό το κύμα καταστολής, παρ' όλο που αποτελεί σταθμό στην κλιμάκωσή της, δεν είναι έξεκομμένο από τη

γενικότερη δξυνση τῆς καταστολῆς πού τουνίστηκε στήν ἀρχή τοῦ κειμένου, οὔτε ἀπό τή συστηματική προετοιμασία τοῦ ἐδάφους (νόμοι τύπου "ἰδιώνυμο", "περί ἐκτοπίσεων", 330, κλπ, τεχνητές ὑστερίες τοῦ τύπου κατὰ διαστήματα...). Ἀφ' ἑτέρου τό ἐλληνικό κεφάλαιο συμμετέχει τόσο στίς δυσχέρειες ὅσο καί στήν πολιτική τοῦ διεθνοῦς Κεφαλαίου καί μάλιστα ἀκόμα περισσότερο σήμερα, ὅπου τό διεθνές Κεφάλαιο συσπειρώθηκε ὅσο ποτέ πρύν γιά νά ἀντιμετωπίσει τή κρίση του. Κι ὅπως ἀναφέρθηκε πιά πάνω, ἔχει ἀποφασίσει νά παίξει τό χαρτί τῆς ὡμῆς κρατικής τρομοκρατίας. Ἡ πρόσφατη ἀπόφαση τῆς "Τριμεροῦς Ἐπιτροπῆς", αὐτῆς τῆς ἀνεπίσημης παγώσμιας ὑπερ-κυβέρνησης, πού συγκεντρώνει τήν ἀφρόκρεμα τοῦ διεθνοῦς κεφαλαίου (ἀπό τόν Ροκφέλλερ, τόν Μπρεζνέβσκι καί τόν Κίσσιγκερ ὡς τόν Στράους, τόν Ἀνιέλλι καί τόν Ἰάπωνά μεγαλοβιομήχανο Βατανούκι), εἶναι κι αὐτή ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτική: ἐκεῖνο πού πρέπει νά γίνει εἶναι "ὁ πνιγμός ἡ ἔστω ὁ περιορισμός τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν...καί εἰδικότερα, ἡ ἐπιβολή ἐλέγχου στήν ἐργασία, στήν παιδεία, στά κόμμα-τα καί στόν Τύπο... μέ παράλληλη ἐνίσχυση τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας" (ΒΗΜΑ 13/11/77).

Τό ποιές μορφές καί ποιά ἔνταση θά ἔχει ἡ κλιμάκωση τῆς κρατικῆς τρομοκρατίας, θά ἐξαρτηθεῖ φυσικά ἀπό τίς ἰδιομορφίες κάθε χώρας. Παρά τήν προβολή πού γίνεται τελευταῖα στό γερμανικό μοντέλλο, δέν εἶναι καθόλου σύγυρο ὅτι αὐτό θά ἐδραιωθεῖ σέ πανευρωπαϊκή κλίμακα.

Στήν Ἑλλάδα ἡ "γερμανοποίηση" τῆς καταστολῆς βρίσκεται ἀκόμα στά πρῶτα της βήματα, κι ἐπιπλέον ἐπιβλήθηκε ὡς ἓνα βαθμό τεχνητά. Αὐτοῦ εἶναι παράγοντες· πού μορεῦν νά δώσουν σήμερα ἰδιαίτερη ἀποτελεσματικότητα σέ μιᾶ κινητοποίηση καί μιᾶ ἔμπρακτη ἀντίθεση πρὸς αὐτά τά σχέδια. Ἄν τά πρῶτα βήματα πραγματοποιηθοῦν ἀνερόχλητα, θ' ἀκολουθήσει μιᾶ σειρά ἀπό ἄλλα, καί εἶναι πασύγνωστο τό πόσο μακριά μορεῖ νά φτάσει ἡ καταστολή. Γιά ὅποιον δέν ἐθελοτυφεῖ ἐσκεμμένα ἀπό δει-λία ἡ ἀπό συμφέρον, εἶναι φανερή ἡ ἀπόλυτη ὀρθότητα τῆς ἐκτίμησης πού ἔκαναν ἔξη κρατούμενοι σύντροφοι στή δήλωσή τους: "Ἄν ἐμεῖς σήμερα εἴμαστε στή φυλακή, αὔριο ὁλόκληρη ἡ κοινωνία θά εἶναι μιᾶ φυλακή".

